

5.10.2017 Praha

Zpráva o rezidenčním pobytu v Českém Krumlově

Lucie Lučanská

V září 2017 jsem v rámci programu Egon Shiele Art Centrum bydlela a pracovala v Českém ateliéru v ulici Hradební, naproti budově muzea, kam jsem se s chutí vydala a vedle Diskoklubu, kam jsem s chutí nezavítala.

Byla to pro mne skvělá příležitost a celkově tuto zkušenost hodnotím velmi kladně. Poprvé v životě jsem měla k dispozici opravdu velký a samostatný ateliér, což bylo opravdu skvělé. Trpce lituji, že jsem si nenaplánovala žádný prostorově ambicióznější projekt, abych tu nebývalou rozlohu ateliéru mohla beze zbytku využít. Jako ilustrátorka a grafička ovšem většinou pracuji s menšími formáty.

Přilehlý byt byl naprosto funkční a v pořádku, byť mírně spartánsky vybaven, zato s opravdu zajímavou sbírkou knih v knihovničce. Podnebí bylo na září nebývale chladné, a tak jsem častokrát pracovala v několika vrstvách svetrů, ke konci měsíce naštěstí vedení Centra rozhodlo o zapnutí topení.

Pracovala jsem na projektu, který se zabýval alternativním využitím cyklostylového rámečku, což je v podstatě kopírovací zařízení, jakýsi předchůdce cyklostylů a kopírek, které využívali pro domácí účely mimo jiné i příslušníci českého literárního undergroundy pro tvorbu samizdatů. Jeden exemplář mi byl laskavě zapůjčen panem Gruntorádem, vedoucím knihovny Libri Prohibiti, který rovněž poskytl esenciální surovinu, cyklostylové blány.

Ve zkratce se princip tohoto tiskového zařízení podobá jakémusi sítotisku, při tvorbě matrice se ovšem využívá již zmíněných (a v současné době volně nedostupných) blan, do nichž se obrázek vyškrábe nebo text vyťuká na psacím stroji bez inkoustové pásky. Tyto blány se následně přichytí ke spodní straně síta upevněného na rámeček a shora je přes ně protlačována barva na papír. Po sérii experimentů s barvou a tiskovými nástroji jsem vyvinula vlastní tiskový postup výměnou typu používané barvy a protlačovacího nástroje. V rámci mého pobytu tak vznikl zárodek obrazové publikace o lidech, kteří přišli po smrti do pekla.

Podivuji se nad faktem, že ostatní ateliéry byly s výjimkou toho Rakouského neobsazené, bylo by příjemné moci se seznámit a vídat se širším okruhem umělců. Jedinou mojí soupeřnicí byla Kathara Karner, malířka z Vídně, která byla mojí oporou proti samotě, protějškem v diskuzích a inspirací celkově.

Před odjezdem jsem částečně doufala, že budu objevovat krásy města a případně pořizovat nějaké kresby v plenéru, to se bohužel neuskutečnilo, jednak vlivem nepříznivého počasí a také díky všudypřítomným turistům, kteří poněkud tlumili veškeré mé nadšení ze středověké architektury a jiných divů. I tak si myslím, že mi i mé práci pobyt ve vašem ateliéru prospěl, podařilo se mi zde vytvořit kus práce a celkově mám dobrý pocit.